

Szovjet földalatti-építő szakemberek érkeznek Magyarországra

A földalatti gyorsvasút építésével kapcsolatban jelenleg az általános tervezéshez szükséges geológiai ismeretek kiegészítésére folytatnak felszíni fúrásokat. A fúrások során feltárt földminél a alapján általában kedvezőnek mondható a kelet-nyugati irányba húzódó vonal t. a. a: 10-15 méter mélységben majdnem mindenütt úgynevezett kiscsillagvályukat álltak, amely kiűnő vízezáró és alkalmas földalatti építésére.

Jelenleg két helyen, a Rá-

kóczy-úton, a Divatcsarnok melletti üres telken és a Szent István-téri telken fúrnak nagyobb méretű talajkutató aknákat, amelyeket majd a földalatti vasút szelvélető nyíásaként is felhasználnak. A földanyag kiemelését a jövő év elején gépesítik, szovjet gépek segítségével.

A Szovjetunió a földalatti vasút megépítéséhez is hatalmas segítséget nyújt: a magyar dolgozóknak. Nemesak a moszkvai Metro építésének terveit bocsátja rendelkezésünkre,

nemesak fúrógépeket ad az építkezésekhez, hanem egy-egy, a földalattinál alkalmazandó mozgógépcsőt, biztosító berendezést és áramátalakító berendezést is kapunk, amelyek minélgyalján megindulhat a berendezések hazai gyártása.

A közeli napokban szovjet földalatti-építő szakemberek — mérnökök, tervezők és geológusok — érkeznek Magyarországra, hogy éenjáró tapasztalataikkal segítsék és előbbre vigyék a budapesti földalatti gyorsvasút építését.

„Milyen más lesz itt az élet!”

lelkessednek a Batthyány-térier a földalatti gyorsvasútért

Míg pár nappal ezelőtt a vertkőicsőn izgalmas sorolása volt szinte egyetlen motívuma a beszélgetéseknek otthon és munkahelyen, utcán és villamoson, most kénytelen osztozni a népszerűségben a tanácsválasztásokra készülődés és a földalatti vasút témájával. Hirtelen népszerű szó lett a „Metro”. Különösen ott nagy a lelkesedés, ahol az állomások épülnek. Például a Batthyány-téren

— Bár csak már megépült volna — sóhajt fel a kereskedő, közvéleménykutatásunk első alánya. — Ez a városrész, a Váralja és a Rózsadomb egy része, kiszakadt a normális vérkeringésből. Összeköttetésünk Pest felé vagy gyalog, főleg a Kossuth-hídon, vagy az 5-ös autobusszal, vagy villamoson, de akkor hatalmas kerülő árán a Margit- és Szabadság-hidakon át bonyolódik le. A városrésznek helyzeti energiájánál fogva természetes központját alkotó Batthyány-teret megkerüli a forgalom, kétirányban özőnlík el mellettünk. Néze csak a teret!

A két templom és háttérben a vásárcsarnok keretezte térség valóban, mintha kihalt lenne. Néhány ember, ha áthalad rajta. Igaz, délidőben vagyunk. A 69-es villamos egyik kocsija üresen árválkodik a pihenőben. Kőlesey-szobra, mintha maga is azon tűnődne a rozsdabarna leveleiket hullató vadgesztenyefák árnyékában, meddig tart még ez az álmos, lomha csend.

— Milyen más lesz itt akkor az élet, ha a Széll Kálmán-tér felől és ugyanakkor Pestről a földalatti önti majd az embereket. Hát még a földfeletti forgalom, amit esatlakoztatnak az állomáshoz!

A Fő-utca felől a forgalomnak csak megszürt nesze ér ide.

Breznay László kalaposmesterhez térünk be. Hosszú percek mulnak el a beszélgetés alatt. Éppen rálátunk a műhelyből a tér háttérében alldogáló néhány roskatag árusbódéra. Vajjon miből élhetnek a hennük áruló kereskedők? — Tűnődünk, mert vásárló bizony csak elvéve, véletlenül téved hozzájuk. A műhelybe se nyit bezsenki.

— Én már csak jól felfogott önérdékből is szeretném, ha akár holnap százával bujnának ki a föld alól az emberek. Mert így halottak vagyunk — mondja rezignáltan. — Ahol emberek járnak, ott pezsgőbb lesz az élet, megélénkül minden. Így, ahogy vagyunk, szinte teljesen hiányzik a vevőkörünk, mert aki a Margit-hídon jár át munkába, az már azon a tájon szerzi be szükségleteit is.

Az öreg ódon ház, amely a tér felé megroskadt, mintha orra akarna bukni, belül tágas udvarával, rozoga emeleteivel, 380 lakónak ad szállást. A jóléső napsütésben a kedves házmesternéivel is eltrécselünk a földalatti problémájáról.

— Nekünk lesz csak igazán áldás, akiknek hozzátartozói messze gyártelepekre járnak dolgozni — magyarázza élénken és bőlogat szinte minden szavához. — Azért csak építsek minél előbb. Hogy micsoda nagy dolog is amit csinálnak a mi számunkra akkor tudom igazán ésszel felérteni, ha meggondolom, milyen vacakolás volt itt amiat, merre vigyék annak idején a villamost. Azért tették a Dunapartra, nehogy a csörömpölés megzavarja a gróf urak álmát. Na, ez a világ már elműlt. Most miránk, szegény emberekre vannak nagyobb tekintettel. De kell is. Hiszen a mi embereinknek kell egy órával előbb felkelniök, hogy felverkedve magukat a villamosra, idejében érjenek el sokszor a legtávolabbi helyeker fekvő gyárakba, üzemekbe. Mert a munkából elkésni már csak becsüléiből sem lehet. Hát a szabadidejét kénytelen megrövidíteni így a munkásember. De majd másképp lesz akkor, amikor a földalatti vasút itt áll meg az orrunk előtt. Nem kell majd kapkodni, nem kell majd meggelődni az átszállásokkal. Mondom, csak már ott tartanánk, hogy működik is.

Amilyen lelkesedés szorult a Batthyány-térierben, bizony megtennék, hogy akár segítenék is építeni a vasútjukat, csakhogy minél előbb kész legyen. De erre persze nincs szükség. Elég, ha teljesílik kötelességük, azon a helyen, ahova az élet állította őket.

*Chorogyan Nemzetl
1950. február 22.*

Budapestre vonatkozó újságcikkek	
Szerző: <i>Chorogyan Nemzetl</i>	Osztályozás <i>385.859</i>
Cím: <i>A földalatti-építésről Chorogyan</i>	
Idő: <i>1950</i>	Hely: <i>Budapest</i>